

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **ACCOR, s.r.o.**, so sídlom vo Valči č. 32, IČO: 36 370 193, zastúpenej JUDr. Milanom Galandom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Veternicova č. 12, proti žalovanému **Ing. J. R.**, bývajúcemu v Ž.Ž., **o zapretie pravosti, výšky a poradia prihlásenej pohľadávky 351 484,50 €**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18 C 264/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. októbra 2011, sp. zn. 9 Co 339/2011 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Žiline zo 7. novembra 2012, sp. zn. 9 Co 339/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo 4. apríla 2008, č. k. 18 C 264/2007-82, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, Krajský súd v Žiline rozsudkom z 20. októbra 2011, sp. zn. 9 Co 339/2011 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Žiline zo 7. novembra 2012, sp. zn. 9 Co 339/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.) a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, že o popretí pravosti, výšky a poradia pohľadávky veriteľa Ing. J. R. prislúcha rozhodovať exekučnému súdu (odkazujúc na argumentáciu v rozsudku súdu prvého stupňa). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktoré doplnila ďalšími podaniami. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.,

t. j., že bez prítomnosti žalobkyne boli okresným a krajským súdom vynesené rozsudky; žalobkyni súd nedoručil uznesenie najvyššieho súdu, čím malo byť zasiahnuté do jej práv na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec tomuto súdu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne určiť neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam. V ďalšom dovolateľka opísala priebeh exekučného konania vedeného na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 20 Er 1534/2006 s návrhom, aby súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil.

Žalovaný nepovažoval dovolanie žalobkyne za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa ako účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), spĺňajúca podmienku povinného zastúpenia v dovolacom konaní (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd vo veci samej nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

K systému dovolacích dôvodov treba dodať, že existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tiež nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu, len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (v prípadoch uvedených v § 238 ods. 4, 5 O.s.p.) a súčasne ak je dovolanie procesne prípustné (v prípadoch uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.), čo však nie je tento prípad (viď predchádzajúci odsek). Z uvedeného (i pre toto dovolacie konanie) plynie, že v prípade procesne neprípustného dovolania dovolací súd nemá oprávnenie preskúmať dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody založené v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod ohľadne správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dovolací súd nemôže podrobiť dovolaciemu prieskumu, za tohto stavu nie je umožnené zaoberať sa tým, či súd na vec aplikoval (ne)správne normy a či ich aj (ne)správne vykladal.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať

pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rovnako tak nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v tom, že súdy oboch nižších stupňov vyhlásili rozsudky v jej neprítomnosti a nedoručili jej ani uznesenie najvyššieho súdu.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Dovolateľka uvádza, že súd prvého stupňa vec prerokoval a rozhodol na pojednávaní 4. apríla 2008 v jej neprítomnosti, i keď svoju neúčasť ospravedlnila a požiadala o odročenie pojednávania na iný termín podaním z 1. augusta 2008 pre „neodkladné pracovné záležitosti zástupcu navrhovateľa“, ako aj z dôvodu výsluchu svedka k realizovanej zmluve o zriadení záložného práva, ktorého mienila navrhnúť predvolať prostredníctvom súdu.

Dovolateľka v podstate namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že súd prvého stupňa v rozpore s § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v jej

neprítomnosti, hoci svoju neúčast' na pojednávaní riadne ospravedlnila závažným dôvodom a požiadala o odročenie pojednávania.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní – ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

V zmysle § 24 O.s.p. sa účastník môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. V zmysle § 25 ods. 1 O.s.p. si ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta a jemu udelené plnomocenstvo nemožno obmedziť. Zvolený advokát sa na základe svojho poverenia môže dať zastúpiť aj iným advokátom, prípadne advokátskym koncipientom (§ 16 ods. 1 a 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii).

Podľa ustanovenia § 119 ods. 1 O.s.p. (účinného v čase rozhodovania) pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu, a to a/ riadne predvolanie a b/ absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu (o takú absenciu ide vtedy, keď účastník konania buď vôbec nepožiada o odročenie pojednávania, alebo keď o odročenie pojednávania síce požiada, avšak nepreukáže existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania).

Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že žiadosť o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.) môže súd posudzovať len na základe tých okolností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania jej opodstatnenosti. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná takáto žiadosť, skúma súd z hľadiska preukázania v žiadosti tvrdenej skutočnosti (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu zo 14. decembra 2006, sp. zn. 3 Cdo 294/2006, z 24. novembra 2008, sp. zn. 3 Cdo 181/2008, z 22. augusta 2007, sp. zn. 5 Cdo 53/2007 a z 19. mája 2010, sp. zn. 5 Cdo 34/2010). Pokiaľ táto skutočnosť nie je v čase rozhodovania súdu o žiadosti o odročenie hodnoverne preukázaná, zostáva žiadosť účastníka konania a v nej uvádzaný dôležitý dôvod iba v rovine nepodložených tvrdení.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa podala žalobu o zapretie pravosti, výšky a poradia pohľadávky (vo výške 10 588 822,10 Sk) prihlásenej do exekučného konania vedeného u súdneho exekútora Mgr. Jozefa Martišíka pod č. Ex 25/04. Žalobkyňa bola 18. decembra 2007 súdom (m.i.) poučená aj o procesných právach v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., vrátane práva predložiť a označiť dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. (viď č. 1. 42 a 44 spisu). Dňa 18. marca 2008 jej bolo doručené predvolanie na pojednávanie pred súdom prvého stupňa určené na deň 4. apríla 2008. Žalobkyňa 2. apríla 2008 o 14.55 hod. doručila ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní pred súdom prvého stupňa určeného na 4. apríla 2008 o 8.30 hod. a požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu „riešenia neodkladných pracovných záležitostí zástupcu navrhovateľky“ a tiež preto, že „požaduje výsluch svedka“ k realizovanej zmluve o zriadení záložného práva. Po oboznámení sa s ospravedlnením žalobkyne súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 4. apríla 2008 vyhlásil v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. uznesenie, ktorým rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalobkyne. Po vykonaní dokazovania a vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania bol na tomto pojednávaní vyhlásený rozsudok, ktorým bola žaloba zamietnutá a rozhodnuté o náhrade trov konania. V čase rozhodovania súdu o žiadosti žalobkyne o odročenie pojednávania mal súd k dispozícii iba podanie žalobkyne doručené súdu 2. apríla 2008 (č. 1. 76 spisu). Žalobkyňa k žiadosti o odročenie odvolacieho pojednávania pre „riešenie neodkladných pracovných záležitostí jej zástupcu“, nedoložila žiadne dôkazy preukazujúce závažnosť, naliehavosť, neodkladnosť dôvodu odročenia, ani jeho bližšiu špecifikáciu tak, aby bolo jasné, čo mala na mysli, pokiaľ sa odvoláva na – neodkladné pracovné záležitosti. Za tejto situácie, podľa názoru dovolacieho súdu, žalovaná žiadosťou z 1. apríla 2008 nepreukázala existenciu dôležitého dôvodu v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., na podklade ktorého by súd prvého stupňa mohol odročiť pojednávanie. Dôležitý dôvod (§ 101 ods. 2 O.s.p.) brániaci účastníkovi konania zúčastniť sa pojednávania sa musí vyznačovať znakom nepredvídateľnosti, závažnosti a ospravedlniteľnosti. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade dôvod uvádzaný dovolateľkou tieto znaky nespĺňa. Spravidla, ak účastníkovi konania (resp. štatutárnemu zástupcovi alebo zamestnancovi právnickej osoby) bránia v účasti na pojednávaní pracovné, či iné povinnosti, môže sa v takom prípade dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí (§ 24 O.s.p.). Žalobkyňa túto možnosť nevyužila, i keď na to mala dostatočný čas (od 1. apríla 2008 do 4. apríla 2008).

Napokon ani „požiadavka na výsluch svedka“ nie je dôvodom na odročenie pojednávania, pretože o tom, či a ktoré z riadne označených dôkazov budú vykonané, rozhoduje súd a nie účastník konania. Pokiaľ ide o námietku nevykonania navrhovaných dôkazov, je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Ak mienila dovolateľka namietat', že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľkou tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak len v procesne prípustnom dovolaní (čo však nie je prejednávaný prípad), sama osebe ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti účastníka konania na odročenie pojednávania, pretože odročiť pojednávanie môže súd len z dôležitého dôvodu. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 O.s.p.) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu. So zreteľom na uvedené dovolací súd sa nestotožnil s tvrdením dovolateľky, že jej bola vytýkaným postupom súdu prvého stupňa odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 388/2011 Z. z., ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či

v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade: a/ odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ nejde o prípad, kedy súd prvého stupňa rozhodoval bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a c/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Pri vyhlásení rozsudku odvolacím súdom 20. októbra 2011 bez nariadenia pojednávania bol dodržaný postup v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. (viď oznámenie miesta a času verejného vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením - č. l. 192 a 193 spisu).

Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto námietka dovolateľky, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľke nebolo doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. augusta 2011, sp. zn. 7 Cdo 36/2010, ktorým bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Žiline z 27. mája 2009, sp. zn. 10 Co 353/2008, a ktorým bola vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že žalobkyňa podala odvolanie voči rozsudku včas, a preto ako vecne správne nemohlo obstáť rozhodnutie odvolacieho súdu o odmietnutí jej odvolania pre oneskorenosť (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Najvyšší súd uvedeným rozhodnutím uložil krajskému súdu, aby vo veci odvolania žalobkyne ďalej konal, čo malo za následok vyhlásenie rozsudku dňa 20. októbra 2011. Vzhľadom na charakter uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, jeho nedoručenie žalobkyni nemalo (nemohlo mať) za následok žiadnu ujmu ani dopad na jej procesné práva v konaní.

Obsah dovolacích námietok (napr. ohľadom prevodu práv na Ing. J. R. v exekučných konaniach týkajúcich sa záložnej zmluvy o zriadení záložného práva medzi spoločnosťou 3E, s.r.o. a J. P. a iné) smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri

ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnoti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní bol procesne úspešný žalovaný, ktorému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný v dovolacom konaní nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto mu dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. mája 2014

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková